

— Какво ще да бжде — той трѣбва да си отиде! Той ни мжти работата и трѣбва, — повеле Мъглата и налѣ шишенцата съ каленка.

Павелъ преполови шишенцето и като запуши, смълча се.

Той мислеше:

— Важното е, че никой нѣма да се сети. То е тѣй добре замислено, че . . .

— Ами ако ме подложатъ на изтезание, — се замисли Павелъ.

Той си спомни какъ на единъ убиецъ, който не признаваше, забиваха игли подъ ноктитѣ и убицеца като не признаваше, най-последно му дадоха солена риба да яде; следъ това донесоха нова стомна пълна съ вода, туриха я срещу убицеца да гледа водата отдалече и да се мжчи отъ жажда. Най-по-